

CELODIECÉZNE REKOLEKCIE – KOŠICKÍ MUČENÍCI KOŠICE – KATEDRÁLA 2. SEPTEMBRA 2017

Drahí spolubratia v biskupskej službe, bratia kňazi, diakoni, rehoľníci a rehoľnice, seminaristi, drahí bratia a sestry v Kristovi!

Ako malý chlapec som prežíval svoje detstvo väčšinou vonku v prírode, medzi kamarátmi. Bola to naša partia rovesníkov. Keď sa z času na čas stretieme, zvyknú sa mi moji starí známi posťažovať, že ich deti a vnúčatá sú už iné. Už nechodia vonku. Žijú iný život. Majú iné zábavky. Na jednom sa skoro všetci rodičia i starí rodičia zhodli: *Naše deti sa dnes stále viac pozerajú na displej telefónu ako na svoje okolie.*

Je to tak, stávajú sa z nás ľudia čím ďalej tým viac zahľadení do seba a do svojho sveta. Na osobné stretnutia nemáme veľa času. Nepotrebujeme sa už stretnúť, lebo všetko potrebné si vybavíme na diaľku.

Je to však naozaj pravda? Vystačí si človek sám? Sú siete sveta - „siete poľovníkov“ - silnejšie ako siete Božieho kráľovstva? Pri pohľade na svet sa naozaj zdá, že Božie siete dnes už nikoho nelákajú a že aj služba kňazov ako Božích služobníkov je zbytočná.

V čítaní z evanjelia sme počuli zúfale konštatovanie Šimona Petra: *Tolko sme sa namáhali a nič sme nechytli! Ale Ježiš ho povzbudzoval: Dôveruj! Pozdvihni oči, odpútaj sa od*

*svojej námahy, odlep sa od svojho „ja“, zatahni na hlbinu!
Duc in altum!*

Vtedy sa stalo to, čo už nikto nečakal. Chytili veľké množstvo rýb. Ježiš mu vtedy naznačil veľkú vec: *Posielam ťa k ľuďom – zachytávajú ich Božím slovom, priťahuj lanami lásky! Toto bude odteraz tvoja úloha a zmysel života. Odteraz budeš loviť už ľudí! (Lk 5, 1-11)* Budeš ich loviť pre večnosť a Božie kráľovstvo.

Loviť ľudí pre večnosť neznamená striehnúť na nich a zabíjať ich, zbaviť ich mobilov a počítačov. Loviť ľudí podľa Ježiša znamená získať si ich srdce. Získať ich pre Ježiša. Otvoriť ich pre spoločenstvo, obeť a spoločné dobro.

Milí bratia kňazi! My veľmi dobre vieme, že loviť ľudí, zaujať ich a motivovať – to je dnes náročné. Sami to nedokážeme. Svet má pre nich lákavejšie ponuky, má lepší marketing a viac premyslenú stratégiu. Pri tom všetkom si uvedomujeme si, že chytať ľudí do Božích sietí nemožno na vlastnú päsť. Okrem dôvery v Božiu pomoc máme sa aj my podľa vzoru apoštolov ako kňazi dávať dokopy a spolupracovať pri love – dať znamenie spoločníkom na druhej lodi, aby prišli na pomoc. V spoločenstve a dobrej partii sa lepšie pracuje, oddychuje, ľahšie sa verí i menej sa trpí.

Všimnime si ukážkové príklady! Pred sto rokmi vo Fatime, tri deti videli Božiu Matku. Spolu videli, spolu svedčili a spolu sa modlili. Z malých pastierikov sa stali malí rybári ľudí. Starosta mestečka ich dal dokonca zatvoriť a vypočúvať, vyhrážal sa im smrťou, no nezlomil ich. Ich

spoločné svedectvo zmenilo svet a pomohlo priblížiť víťazstvo Nepoškvrneného Srdca Panny Márie.

Darmo, aj my, keď sa stretávame a svedčíme spolu o našej viere, keď sa spolu modlíme ruženec, dokážeme vyprosiť i urobiť oveľa viac, ako keby si každý žil a pracoval na vlastnú päsť. Bol som povzbudený, koľkí z vás ste so svojimi veriacimi počas tohto jubilejného roka prišli v prvé soboty do Obišoviec. Mnohí teoretici by mohli namietat', či toto je nová evanjelizácia!? Ale, keby sme neurobili nič a nestretávali sa, nemodlili sa, urobili by sme snád' lepšie?

Niet väčšej sily ako spoločná modlitba! O tom vedeli svoje aj naši Košickí mučeníci. O dva roky to bude presne 400 rokov odvtedy, čo vydali spoločné svedectvo odvahy. Títo traja kňazi, spolu trpeli, spolu sa modlili a spolu svedčili. Spolu a nerozdelene! Navzájom sa povzbudzovali k odvahe. Jeden druhého prosili, aby neodpadli od viery, od Cirkvi a svätého Otca. Jeden za druhého sa modlili, aby nikto z nich neodskočil od Božej lásky v Kristovi. Ani prenasledovanie, ani meč, ani život ani smrť a ani nijaké iné stvorenie ich neobralo o kňazstvo a radosť z obety života pre Ježiša! (*Rim 8, 35-39*).

Milí bratia! Aké je dôležité, aby sme sa stretávali. A nielen na modlitbách a pri oltári, ale aj na farách či v Božej prírode. Nikto z nás si nevystačí sám. Nikto sám nezasvieti ako sólo hráč, ani sa nezaskveje čnosťou samoty keď sa vedome izoluje. Samota je čnosťou v modlitbe a tichu s Pánom. Každý dobrý rybár ľudí však na Pánovo slovo spúšťa siete a ide medzi ľuďmi, nebojí sa zašpiniť si ruky

a hlavne, ide medzi svojich bratov, medzi kňazov, rád sa s nimi delí o čas, skúsenosti a dobrodenia. Sme diecézni kňazi, ktorí nemôžu byť zavretí vo farských domoch akoby v nedobytnej bašte.

Iný extrém hrozí, keď si vytvárame priestor vlastného sveta mimo fary a mimo farnosti - neustále sme na cestách a na kolesách, utekáme od ľudí i od spolubratov. To je samota na úteku. Vtedy sme akoby štvancami vlastných túžob a predstáv, už nelovíme ľudí, ale Ježišovu loďku zneužívame vo svoj vlastný prospech - využívame každú príležitosť, aby sme sa zbavili ťarchy Božích sietí a ušli do svojho sveta. Chceme si to všetko zrežírovať sami a strátime sa kňazského spoločenstva. Nečudo, že nás potom na rozbúrenom mori prevráti prvá väčšia vlna. A koľkí sme v tej chvíli smutní, prežívame krízu. Loďka nášho kňazstva je zrazu prázdna a my sa čudujeme, že aj napriek toľkej námahe sme po celé tie roky nič nechytli.

Choroba dnešnej doby má príchut' individualizmu. Aj nám kňazom hrozí, aj nás sa dotýka. Keď sme zahľadení do displeja svojich problémov, nevidíme, že Ježiš je tak blízko a spolu s ním aj naši spolubratia – naši spoločníci. Potrebujeme prerozprávať a zdieľať naše kňazstvo, spolu sa pomodliť aj zasväcovať. A keď sa niečo nepodarí, ideme znovu, hodíme nové siete, vyzbrojíme sa novou dôverou v Pána a zatiahneme na hĺbinu v jednote so spolubratmi, ktorí žijú to isté povolanie, tú istú službu a milujú toho istého Pána. Nik nepomôže kňazovi tak ako kňaz, nik nepochopí viac ako spolubrat.

Iba na jednote s Pánom a na princípe vzájomnej bratskej solidarity a lásky môžeme niečo dobré urobiť pre Cirkev a pre tento svet. Iba tak sa Božie siete pod našimi rukami naplnia skutočne veľkými a početnými rybami.

Niet lepšej spoločníčky na ceste kňazstva ako Ježišova Matka. Panna Mária nám otvára svoje Srdce ako bezpečné útočisko a láskavú kliniku našich srdc. Ona ich perfektne lieči z depresie, rezignácie a egoizmu. Samozrejme že chce, aby sme sa v pokore a dôvere odovzdali a zasvätili nielen jej, ale najmä jej Synovi: *Mária, celý Tvoj, pre Ježiša!* Podobné zvolania Božej Matke adresovali Košickí mučeníci Marek, Štefan a Melichar krátko pred mučeníckou smrťou. Vzývali jej meno, lebo vedeli, že ona ich bezpečne prevedie cez všetko trápenie priamo k svojmu Synovi.

Drahí bratia a sestry, chcem vás všetkých poprosiť, aby ste sa modlili za svojich kňazov i biskupov. Modlime sa jedni za druhých i zasväcujme sa, to je základ! Vydajme spoločné svedectvo ochoty zasvätiť celú našu loďku Košickej arcidiecézy Máriinmu Nepoškvrnenému Srdcu. Dobre sa pripravme na nedeľu 1. októbra! Nebude to len formálny úkon, ale verejné potvrdenie našej odovzdanosti do rúk Božej Matky. Ona odlepí náš zrak z displejov nášho individualizmu, ona nás vytrhne zo sietí tohto sveta a s istotou nás privedie bližšie k Ježišovi. AMEN